

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2015. február 15.
(vasárnap)**

Horváth Géza

EGY NYÁJ, EGY PÁSZTOR

Énekek: 23. zsoltár, 215,1-4, 397,3, 229. dicséret

Lekció: János 10,11-18

Alapige: János 10,16

Más juhaim is vannak nekem, amelyek nem ebből az akolból valók: azokat is vezetnem kell, és hallgatni is fognak a hangomra és akkor lesz egy nyáj, egy pásztor.

Imádkozzunk!

Dicsőítünk és magasztalunk téged, örökkévaló Urunk, hogy ezen a délelőttön is a gyülekezet közösségében együtt vallhatjuk meg, a mi hozzád tartozásunkat.

Köszönjük, hogy ez a hozzád tartozás nemcsak a nyájnak a pásztorhoz való tartozása, hanem ez mindig személyes is kell hogy legyen. Köszönjük, hogy nem azt énekeltük: az Úr a mi pásztorunk. Ezt is énekelhettük volna, hiszen te vagy ennek a gyülekezetnek a pásztor, te voltál mindig és te is leszel, mert te tegnap, ma és mindörökké ugyanaz vagy, hanem megvallhattuk személyesen is: az Úr az én pásztorom.

Urunk, tudod, hogy hányan tudjuk itt ezt elmondani, hogy a te juhaid vagyunk. Te pásztorolsz bennünket, reád figyelünk, a te hangodat halljuk, neked engedelmeskedünk, téged szeretünk.

Köszönjük, hogy elismersz bennünket, és olyan szeretettel mondd a mai igében is: az én juhaim. Engedd, hogy mi is éppen ilyen szeretettel mondjuk feléd: az én pásztorom. Mi is ilyen szeretettel valljunk meg téged a világban: az Úr az én pásztorom. Ennek van oka, és van célja, hogy pásztorunk lettél.

Köszönjük, hogy a veled való kapcsolat szoros, szükséges, elválaszthatatlan, örök kapcsolat.

Urunk, kérünk, vond magadhoz azokat, akik még nem tudják elmondani a ma délelőtti igehallgatók közül, hogy az Úr az én pásztorom. Mi nem

tudjuk, mert a szív titkait te ismered. Mi nem tudjuk, mert te ismered a tieidet igazán. Mindannyian kérünk: könyörülj meg rajtunk, hiszen azoknak is, akik elmondhatják és elmondhatjuk: az Úr a pásztorom, arra van szükségünk, hogy pásztorunk is maradj, és legyél a hétköznapiakban, nyomorúságban, betegségben, gyászban, életünk kérdéseinkben, a zsákutcáinkban. Te járj előttünk, te vezess ki, te adj megoldást, te szeress bennünket, és te tarts meg a te oldaladnál.

Könyörgünk, Urunk, fogadd hálánkat azért, amiért életünket megtartottad, amiért hálát adhatunk az elmúlt hét napjaiért, elvégzett munkánkért, megharcolt harcainkért.

Köszönjük, hogy most leborulhatunk lábaidhoz és kérhetjük: szólj, Uram. Szeretnénk hallani, és adj vágyat bennünk, hogy ne csak halljuk, hanem értjük és kövessük szent igazságodat.

Ámen.

Igehirdetés

A bibliaolvasó kalauzunk szerint a mára rendelt igeszakaszunk egy sokunk által nagyon ismert és szeretett igeszakasz. A gyermekek is nagyon szeretik ezt a bibliai üzenetet, amelynek a címe: Jézus Krisztus a jó pásztor. Ezt nekik szemléletesen el lehet mondani és illusztrálni. A bárány egy olyan állat, amelyet valóban szeret mindenki, mert szelíd, alázatos, kedves, és a pásztornak a foglalkozása is, aki a bárányokat vezeti. Mi felnőttek is egy kicsit gyermekvilágban élve sokszor, szeretjük ezt az üzenetet, ezt az igét, amelyben Jézus Krisztus azt mondja: „Én vagyok a jó pásztor.”

Van ennek az igeszakaszunknak olyan verse, amelyet most felolvastam, és amelyet sokat félre magyaráznak, félre értenek. Bizonyára sokszor hallottátok már ezt a kifejezést: és lesz egy akol és egy pásztor.

Itt az újabb fordítású Bibliánkban van helyesen fordítva, mert így van az eredetiben is: lesz egy nyáj és egy pásztor, tehát nem az van az eredetiben, hogy lesz egy akol és ez pásztor. Azt a latin fordítás hozta, és a Károli fordításba is ez került, azonban az eredeti szöveg azt mondja: lesz egy nyáj és egy pásztor. Mégis sokan félreértik, félremagyarázzák azt, ami félreérthetetlen és félremagyarázhatatlan, ha ragaszkodunk Isten kijelentett igéjéhez.

Sokan úgy gondolják, hogy lesz egy akol és egy pásztor — csak ennyit említsek meg —, ez majd valamikor bekövetkezik, és addig is nekünk ezért meg kell tenni a magunkét. Párbeszédet kell folytatni, közeledni kell egymáshoz és majd akkor lesz egy akol és egy pásztor. Mintha ez a mi kezünkben lenne.

A mai igében megláthatjuk azt, hogy miről is szól itt hozzánk a mi dicsőséges Megváltónk. Még a bevezetésben annyit hadd mondjak el, mielőtt rátérnénk arra az öt pontra, amely ennek az igének a lényeges elemeit felmutatja és felragyogtatja majd nekünk, hogy amikor elolvastam, és Istentől

megkaptam, hogy vasárnap erről kell szóljak előttek, az első gondolatom az volt: figyeljük meg milyen határozottság van ebben.

Jézus Krisztus arról szól: „Más juhaim is vannak nekem, akik nem ebből az akolból valók, azokat is vezetnem kell és hallgatni is fognak a hangomra, és akkor lesz egy nyáj és egy pásztor.” Nem tudom értitek-e emögött az ige mögött, hogy itt milyen bizonyosság árad felénk. Jézus Krisztus nem arról beszél ebben az igében: esetleg majd így fog történni, lehet, hogy így lesz, hanem azt mondja: így lesz. Hallgatni fognak hangomra és lesz egy akol és egy pásztor. Ez azt jelenti, hogy ez kijelentés, ez bizonyosság, hogy ezt tudomásul kell vennünk azért, mert Jézus Krisztus ebben az igében azt akarja elmondani, hogy Istennek azt a hatalmas nagy üdvtervét, amivel őt az Atya megbízta, meg fogja valósítani, és véghez fogja vinni.

Azt jelenti ez az ige, amit itt olvasunk, hogy van egy isteni terv és szándék, amely meg fog valósulni. Egyébként erről beszél az egész Szentírás. Amit Isten eltervezett, azt Ő meg fogja valósítani.

Olyan szép, hogy ezután az ige után ott van ennek a drága üzenetnek az ára, amelyben Jézus Krisztus azt mondja: Ő életét adja a juhokért. Még ennek most meg kell történnie. Végbe fog menni a golgotai kereszt áldozata. — Ezt a verset nézzük meg tehát öt pontban.

1. Az első pontban arról beszélünk, amivel kezdődik az ige, azt mondja Jézus: „Más juhaim is vannak nekem, amelyek nem ebből az akolból valók...” — Ha az igét értelmezzük, világosan kell látnunk, hogy nem arról beszél Jézus Krisztus, hogy van sokféle akol, és az én juhaim sokféle akolban vannak; hanem arról beszél: vannak juhaim, akik nem ebből az akolból valók, hanem egy másik akolból. És az ige alapján nyugodtan mondhatjuk: Jézus Krisztus itt két akolról beszél. Ezt nemcsak innen vezetjük le, hanem az Újszövetség más igéiből.

Jézus Krisztus előre megmondja a tanítványoknak, hogy van egy akol, amiben neki juhai vannak. Nem azt mondja, hogy abban az akolban minden juh az enyém, hanem abban vannak neki juhai, és van egy másik akol, amiben neki szintén vannak juhai. Ezeket Ő kivezeti (kivezetem), és ezeket vezetem — és nyugodtan hozzátehetjük: majd bevezetem a mennyei dicsőségbe.

Jézus Krisztus arról beszél, és nagy szeretettel készíti fel a tanítványait, amit Pál apostol is elénk ad az Efézusi levélben, meg a Cselekedetek Könyve elénk ad. Van egy akol, amire az van kiírva: Zsidóság. Van egy akol, amire az van kiírva: Pogányok. Jézus arról beszél, hogy van egy akol, ahol nekem vannak juhaim, és van egy másik, ahol szintén vannak juhaim. Az akkori emberek számára olyan botránkoztató volt. És ezt a Cselekedetek Könyve elénk adja.

Milyen jó lett volna, ha erre Péter apostol visszaemlékszik. Igen, egyszer Jézus tényleg ezt mondta nekünk, hogy más akolból is vannak juhai.

Amikor azt mondja Isten Péternek: menj el a Kornéliusz házába. És Péter mit válaszol? Semmiképpen nem, Uram! Neked egy aklod van. Mi egy akolról tudunk. Nem, Péter! És amikor az első keresztyének megértik, hogy van egy másik akol, amire az van írva: Pogányok, akkor megdöbbenve konstatálják, hogy úgy látszik az Isten a pogányoknak is adott megtérést az életre.

Pál apostol az Efézusi levél 2.11 versétől ezt írja: „Emlékezzetek tehát arra, hogy ti egykor pogányok voltatok, úgynevezett körülmetéletlenek a körülmetéltek szerint, akik viszont azért nevezik magukat így, mert testükön emberkéz által körül vannak metélve. Ti abban az időben Krisztus nélkül éltetek, Izrael közösségétől elkülönítve, és mint az ígéret szövetségein kívül álló idegenek, reménység nélkül és Isten nélkül éltetek a világban. Most pedig Krisztusban ti, akik egykor „távol” voltatok, „közel” kerültetek a Krisztus vére által. (...) Ezért tehát nem vagytok többé jövevények és idegenek, hanem a polgártársai a szenteknek és cselédei az Istennek. Mert ráépültetek az apostolok és a próféták alapjára, mert általa van szabad utunk mindkettőknek egy lélekben az Atyához.”

Itt Jézus ezt vetíti előre. Nem arról van szó, hogy van több akol, amiben Isten népe éli a maga életét, hanem arról beszél Jézus Krisztus, hogy neki más juhainak is vannak, ezek a más juhok pedig a pogányok közül fognak kijönni. Mert Ő lerontotta a közbe vetett válaszfalat. Megint az Efézusi levél igéje.

És milyen csodálatos, amikor ez pünkösdkor megtörténik? Amikor pártusok, médek, elámiták, és kik lakoznak Júdeában, Kappadóciában, Pontuszban, Ázsiában, Frigiában, a római jövevények, mint zsidók, mint prozeliták halljuk, amint a nyelvünkön mondják az Istennek nagyságos dolgait. És háromezer ember borul le, és vallja meg: Jézus Krisztus Úr az Atya Isten dicsőségére.

2. A második, amit hallunk: azt mondja az Úr Jézus: „más juhaim is vannak nekem, azokat is elő kell hoznom.” Ebben az a csodálatos, hogy Jézus Krisztus az övéit, amikor még nem hozta ki, már juhainak ismeri el. Jézus nem azt mondja: vannak farkasok az akolban, farkas természettel, farkas törvénnyel, és ezeket majd kihozom és megváltoztatom, hanem azt mondja: én úgy nézek rájuk, hogy ezek az én juhaim. Még farkas állapotban, farkas törvények szerint élnek, de ezek az én juhaim. Vagyis: az Isten ígéjére alapozva megállapíthatjuk, hogy előbb vagyunk Jézus Krisztus juhainak, mint ismernünk, hogy Ő a mi pásztorunk.

Előbb vagyunk Jézus juhainak, mint ismernünk és vallanánk, hogy az Úr nekem őriző pásztorom. (Majd énekeljük: Nem éltem még a föld színén, még meg sem formált szent kezéd, míg rólad mitsem tudtam én, tulajdonoddá tettél.). Hamarabb tesz Isten a tulajdonává, mint én megértem és vallom, hogy én az Ő tulajdona vagyok.

Erről beszél Pál a Galata 4,9 részben. Azt mondja a gyülekezetnek, az ot-tani kedves hívőknek: „Most azonban, miután megismertétek Istent, vagy

még inkább Isten ismert meg titeket...” Jézus Krisztus azokat a juhokat vezeti ki, akiket a János 17. szerint az Atya neki adott. Én ismerem a juhaimat... tehát megelőzi a Krisztus-ismeret a mi ismeretünket.

3. A harmadik, amit az igében olvasunk: Azokat is elő kell hoznom... Tehát Jézus előhossa, vagyis kihossa az akolból azokat, akik az Övéi. Vegyük komolyan: és lesz egy nyáj, és egy pásztor, akkor azt kell mondjuk, hogy itt megszűnik az akol szerepe. Többet az igében akolról nem olvasunk. Jézus azt mondja: ezek a juhokat ebből a két akolból kihossa.

Mózesről olvassuk: megáll a tábor kapujában, ott az aranyborjút körül-táncolják, és azt mondja Mózes: „Aki az Úré, ide hozzám!” És kijönnek a Lévi fiai. Hallgatnak hangomra, és kijönnek.

Jézus Krisztus az övéit kihossa. Nem sorolom most mind fel, honnan hozza ki. Kihossa a bűnből, kárhozatból, halálból. Kihossa vélt igazságból, vallásosságunkból. Kihossa az övéit a pogányságból, a más, a több istenhitből, az idegen istenhitből, a bálványozásból.

4. És negyedszer azt mondja: Ezek hallgatnak a hangomra. Azt jelenti, hogy Jézus Krisztus az Ő igéjével hoz ki bennünket.

Ez azt jelenti: ha valaki azt komolyan veszi, hogy a Krisztus hangja, a pásztornak a hangja nagyobb és fontosabb lesz a hívő számára, mint maga az akol. Az Ő hangját ismerik, és mivel azt ismerik, követik Őt. Idegent pedig nem fognak követni, mert nem ismerik annak a hangját. Ezért Jézus Krisztus az Ő igéjével hoz ki.

Amikor valaki a Bibliában azt akarja, a Lukács 16. szerint a gazdag és Lázár történetét, hogy csodák által hozza ki Isten az övéit. Mert ha a halottak közül megy valaki hozzájuk, akkor megtérnek. Nem! Van igéjük. Van Mózesük és prófétáik, hallgassák azokat! Az a hang, amely szólt az Édenkertben, amely szólt a csipkebokorban, amely szólt Jónáshoz, az a hang majd megszólal, és téged megszólít, az a hang, amelyik azt mondta Zákeusnak: „Szállj le, hamar, mert ma nékem a te házadnál kell maradnom...” Az a hang, amely beszólt Lázárnak a sírba: jöjj ki! — az a hang kell nekünk ahhoz, hogy életre jussunk, és nem az akol. Az akol szerepe egy darabig tart, addig, amíg Jézus Krisztus az igéjével ki nem hoz belőle téged és mindnyájunkat. Az Ő igéjével nemcsak kihoz, hanem vezet is.

Idézem Kálvinnak egy mondatát, mert olyan csodálatos. Azt mondja: „azt is jelenti ez, hogy csak ott van helyes állapotban az egyház, ahol egyedül Krisztusnak engedelmeskedik. Az Ő parancsát követi és az Ő tanítását hallgatja. Ahol el van némítva Krisztus, ha méltóságát lábbal tiporják, akkor az ő egységük nem egyéb, mint ördögi összeesküvés, amely rosszabb és kárhózasabb minden szétszórtságnál.”

Csak ott létezik Isten országa, ahol a pásztor tisztét Jézus Krisztus látja el. Mert Ő maga mondta: „Én vagyok a jó pásztor...” Csak ott van Isten országa, csak ott van az egyház, ahol a pásztor tisztét Jézus látja el. Ahol nem ra-

bolják el tőle, nem fokozzák le a jó pásztor, hanem Ő a minden mindenkiben. Ő, aki tegnap, ma és mindörökké ugyanaz.

5. Ötödször azt is jelenti ez: lesz egy nyáj és egy pásztor. Hogy ez a fordítás a jó, azt onnan is tudjuk, hogy az egész Szentírás arról tesz nekünk bizonyosságot, hogy a nyáj egységét nem a közös akol jelenti és hagyja, hanem a közös pásztor. Azok mondhatják el, hogy mi testvérek vagyunk, akik ugyanakkor azt is elmondják: pásztorunk Jézus. Régen úgy énekeltük: „Hozzá tartozunk. Hű ölébe rejtve félni nincs okunk. Jönne bár a farkas, mit sem árt nekünk.” Mert a mi pásztorunk Jézus. Ez köt össze bennünket, nem az akol.

Valahol azt olvastam, hogy abban az időben, amikor ez az ige elhangzott, úgy volt, hogy egy akolban több pásztornak is volt nyája. (Pláza ügyet kihagyni, mondta Géza.) Jézus azt mondja: kihozom az enyéimet. Hallgatni fognak hangomra. Ezek el fognak indulni, mint az 50-es években egy evangélizáción, amikor az egyik faluban 3-4 ezer ember jött össze, hogy az igét hallja. Ott ült egy tábornok, mellette a násza, és amikor az ige elhangzott, azt mondta a nászának: gyere, menjünk előre, úgy is ez lesz ennek a vége. Ott tudták elmondani mind a ketten, hogy pásztorunk Jézus.

Értjük, hogy nem az akol számít? Az akol az ige szempontjából, a mi látásunk szerint is lehet a hagyomány, valami vallásos szokás, amely ideig-óráig ad valamilyen védelmet az embernek. De azt mondja Jézus: nagyobb a pásztor, mint az akol.

Olyan jó, amikor Jézus Krisztus elmondja: hallgatni fognak hangomra, mert én vagyok a pásztoruk. Ez a kapcsolat Jézus Krisztussal úgy jön létre, hogy ennek Ő a kezdeményezője.

Először is elismeri: ezek az én juhaim, akkor is, amikor a juh ezt nem ismeri el.

Másodszor: hangjával hívja őket. Nem arról van szó, hogy majd valaki elkezd imádkozni. Nem arról van szó Isten igéjében, hogy teszünk valamit ezért, hanem arról van szó: valaki kihív bennünket. „Jöjj a bűnből, bűnörvényből” — szól az Úr szava, mondja egy lelki ének. Jöjjetek énhozzám mindnyájan, és akik a Jézuséi, azok ki is mennek. Nekik már nem az akol lesz a fontos, mert az akol nem a külső felekezeteket jelenti, hanem azt jelenti, hogy Jézus Krisztus kihív bennünket a mi körülményeink közül.

Adja az Úr, hogy valóban így legyen, mert ezek, akik kijönnek, egy nép és egy sereg. Mi köti össze őket? Az, hogy „egy nevet magasztal, egy cél vonja őt, egy terített asztal ad néki új erőt.” Ezért Krisztushoz ragaszkodnak.

Az ragaszkodik az akolhoz, aki nem ismeri Krisztust. Aki nem ismeri a Krisztusban megjelent kegyelmet, a Golgota vérét, és a húsvéti nyitott sír örömét.

Befejezésül: a mi missziói küldetésünknek is ez az alapja, hogy más juhaim is vannak nékem. Jézus Krisztus úgy ment el erről a földről testileg, amikor az Atyához felemeltetett, hogy mit bízott az övéire? Az igét. Azt mond-

ja Pál apostol: „Ránk bízta a békéltetés evangéliumának a szolgálatát.” És ez a mi missziói szemléletünk alapja.

Amikor Jézus azt mondja: elküldelek titeket, mint juhokat a farkasok közé. Elsősorban nem azt jelenti, hogy Jézus kiküld bennünket a világba a pogányok közé, és nekünk ott kell lenni. Nem! Azt mondja ezzel az Úr Jézus: kiküldelek titeket, elküldelek, mint juhokat, de ahova te mész, ott farkast fogsz látni. Farkasok közé küldelek. De ott vannak nekem juhaim. Jézus nem küldené az övéit farkasok közé, hogy azok falják fel... De azt mondja: vigyázzatok, ti farkast fogtok látni. De ne felejtsetek el, amit mondtam néktek: más juhaim is vannak nékem.

Amikor Pál apostolnak azt mondja, hogy menjen Korinthusba. „Ne félj, Pál, nekem sok népem van ebben a városban.” Te még az szerencsejátékosokat, az örömlányokat, a részegeseket látod. Oda küldelek, mert a farkast fogod látni, de én az én juhaimat látom, akiket elő fogok onnan hozni. Ne félj Pál, nekem sok népem van, máshogy szemlélem én, és máshogy te.

Amikor Illés panaszkodik, „nyugdíjba” akar menni, mert Uram, most már csak farkasok vannak, én egy szende bárány, még egyedül tartom a frontot, én vagyok az utolsó mohikán, akkor az Úr Isten azt mondja: még hétezer bárány van, Illés. Te mit láatsz? A farkast. Ezért mondja: nem félünk a farkastól. Ha Jézus Krisztus odaküld, nem félünk a farkastól, mert Ő a mi pásztorkunk, s nekem be kell mennem a juháért. Ez a misszió alapja.

Még három röviden mondom. Tulajdonképpen, ha Jézus Krisztus nyájához tartozol, ha Jézus Krisztus juha vagy, akkor vedd tudomásul, hogy három ajándék a tied Jézussal együtt.

Első: a kegyelem által való megváltás. Az én juhaim, életemet adom értük. A hívónek, a nyájnak, a juhoknak, amely megváltott ez az első öröme: a kegyelem által való megváltás.

A második öröme: a hatalmas megőriztetés. Erről beszél Jézus. Az én kezemből senki ki nem ragadja őket. Mert az én juhaimat nemcsak kihozom, hanem meg is fogom őrizni. Hogy mondták eleink? „És úgy megőriz” Mi a te vigasztalásod? Az, hogy Jézusé vagyok, a kegyelem által való megváltás, ah, hogy meg is őriz engem úgy, hogy az én mennyei Atyám akarata nélkül még egy hajszál sem eshetik le a fejemről.

A harmadik ajándék a juh számára: Jézusban az a bizonyosság, amit szintén belevettek az első kérdés-feleletbe a mi eleink: „Szentlelke által is az örök élet felől engem bizonyossá tesz.” Nekem üdvösség van.

A Római levélben mondja az apostol: „Az Isten Lelke maga tesz bizonyosságot a mi lelkünkkel együtt, hogy valóban az Isten gyermekei vagyunk.”

Bizonyos vagy abban, hogy neked Jézus a pásztorod? Abban bizonytalanokodhatsz, hogy te megfeleltél-e ennek a pásztornak. Sok mindenben lehetsz bizonytalan, de egyben bizonyos legyél, hogy Jézus az én pásztorom — „az Úr a pásztorom, hű pásztor Ő. Nyájával arra jár, amerre várva vár a for-

rás hús vize s a zöld mező”. Vagy ahogy a 23. zsoltárban énekeltük: „Füves legelőkön nyugtat, és csendes vizekhez terelget engem.”

Kívánom neked, hogy tudd azt mondani: az Úr az én pásztorom, és hozzá tartozom.

Énekeljük a 397,3 versét.

Mondd minden népnek: elveszett juháért
Mit tett a Pásztor — csuda szerelem —
Földig hajolt a kárhozott világért
S meghalt alant, hogy élhess odafenn.
Légy örömmondó, békekövet,
Hirdesd: a Szabadító elközelgetett!

Imádkozzunk!

Ó Urunk, mielőtt mondanánk: mit tett a Pásztor minden népnek elveszett juháért, engedd, hogy először átéljük: mit tett értem a Pásztor. Engedd meglátnunk azt, hogyan keresett meg bennünket, eltévedt juhokat, akik a magunk útjára tértünk, elidegenedtünk az isteni élettől, az Isten szeretetétől, szolgálatától. Engedd megértenünk, hogyan vezetett nyájához bennünket, hogy örömünk teljes legyen, és majd másoknak is vallhassuk: ahogy engem megtalált a Pásztor és hívott, téged is hív és téged is meg akar találni.

Ó, Urunk, légy áldott, hogy elválaszthatatlan a Pásztor a nyájtól, és add, hogy elválaszthatatlan legyen a nyáj a Pásztortól, és mi is elválaszthatatlanok legyünk tőled. Kérünk, könyörülj rajtunk ezért. Kérünk, minél többeket hívj, Urunk. Hívásod hangozzék még szerte az egész világon. Az evangélium, a keresztről szóló beszéd, hogy te mit tettél.

Urunk, fogadd hálánkat azért, hogy életünket megtartottad, hogy itt lehattunk ezen az alkalmon. Áldd meg a gyülekezetet, áldd meg a te népedet szerte a világon, amely egy nyáj, mert egy Pásztorhoz tartoznak, és egy Pásztor köti őket össze. Ugyanazzal a Lélekkel itattattunk meg, és ugyanúgy valljuk: nincs más Pásztorunk, nincs más Üdvözítőnk, és nem vetjük másba a bizalmunkat.

Urunk, kérünk betegeinkért, nyomorult állapotban is tudják, hogy a Pásztorhoz tartoznak. Kérünk a gyászolókéért, akik a héten búcsúztak szereteteiktől. Áldd meg mind a négy családod vigasztalással, jó reménységgel és azzal, hogy felfelé tudjanak tekinteni, ahol Krisztus van az Atya jobbján.

Kérünk, ezen a héten megszomorodott testévünkért. Fogadd hálánkat, hogy lehet ebben az életben neked szolgálni, és lehet hazamenni, mert menyeyi hajlékot készítettél a te juhaidnak.

Kérünk, hogy amit most csendes imádságban eléd viszünk, ígéreteid szerint legyen füleid a kiáltásunkon.

Ámen.